

רשימות לזכרו של עמירם אוברפירסט

חבר מספר על עמירם

...ובין הנופלים גם עמירם.

עמירם השחור והצנום למראית עין שקט מאוד ונחבא אל הכלים. אולם כשהכרת אותו היטב גילית את דמותו האמיתית. חריף מח ופיקח היודע לשוחח ברצינות ובכובד ראש ועם זאת יודע לבדח את החבריא בסיפוריו ובמעשי ניסיונו העשיר. מי מאתנו אינו זוכר את תכניויותיו הדמיוניות על עתיד הקבוצה? היה מתכנן אותן, אגב ישיבה בצוותא עם החבריא. בערבי החורף באחד החדרים, כשהדמיון העליז שורה עליו.

מי לא חייך למשמע אמרותיו?

כמרבית חברינו הגיע עמירם לקבוצה, מביה"ס במקוה ישראל, עם היוצר גרעין הכשרת גבת. אתנו ישב, עבד וחי עד הגיוס. לשמירה בקו מים בנגב, הלך לשם עם עוד אחד מחברנו.

סמוך לראשית הפעולות בארץ חזר עמירם לקבוצה.

היתה זו תקופה של סיורים תכופים בגליל ופעולות רבות. עמירם, שזקוק היה למנוחה ולהבראה עקב מחלה, יוצא עם החברים תמיד ולכל. החלו הפעולות בעמק. באה המערכה במשמר העמק בה נפל ועזבנו לעד.

חבר.

על ילדות עמירם מספר רון

עמירם איננו, עמירם לא יחזור. ובזיכרונות עליו נחפש נחמה פורתא...

זיכרונות ילדות וזיכרונות נעורים. הכרנו זה את זה אגב 'הרבצת ידיים' בסכסוך שבשעת משחק. אך ראשית היכרותנו - בחברות טובה ונאמנה. יחד היינו בכל. בתחרות כדורגל, במשחק 'הקפות', בטיולים ואף גם בשיחות על הלימודים ועל ספרות הילדים שקראנו. היו אלה ימים של הנאה ללא דאגה, עד שסיימנו את הלימודים בביה"ס העממי.

ומכאן ואילך פרשה של בעיות, והעיקרית שבהן - בעיית הכיוון, המגמה: לאן פנינו מועדות? ואת מקום

המשחקים תפסו השיחות והזיכרונות.

עמירם היה יציב בהלך מחשבתו. הוא בחר להצטרף למחנה ההתיישבות העובדת ונכנס לביה"ס המחוזי בגבעת השלושה. כאן התחיל שלב-חיים חדש. מיד נרתם בעול. חצי יום לימוד וחצי יום עבודה במשק החקלאי, כשהלילות נתונים לפעולה ב"הגנה" אך אין די בזה, עמירם היה מטבעו שואף דעת והוא מצא זמן גם לקריאה בספרות העולם, השתתף באופן פעיל בחוגי-השתלמות ונטל חלק גם בחיים החברתיים של ביה"ס. בסיורי הלילה ובטיולים התבלט בידיעותיו לגבי כל עץ וצמח, כל שביל ודרך - כי אהב את הארץ ולמד להכירה יפה-יפה. שמח ועליז היה ושופע הומור. היה עמוד התווך בכל החינגאות וה"קומזיצים". מרק-הפירות שהיה מכין - נודע לתהילה. בזמן ההפסקות ושעות המנוחה היו הכל רצים לשטח-המטעים - "הרי עמירם מכין מרק-פירות מפרי העונה".

עם סיימו את בית הספר בגבעת השלושה הרגיש עמירם צורך בהשתלמות נוספת. הוא עבר לבית ספר

החקלאי במקוה ישראל ונכנס שם למחזור ההסתדרותי.

גם כאן התבלט בחדוות-חיים, בצחוקו הבריא, שהיה מסוגל להדביק גם את זעופי הפנים ביותר.

מכאן, בפשטות ובהחלטה ברורה, הצטרף לגרעין המגויס. עמירם היה 'פלמ"חניק' 'רגיל', שקיבל את כל הדברים בקלות ועמקות כאחת. עשה כל המוטל וירד לנגב לשמירה ולסיורים באזור צינור המים. בהיפגשו עם חברים, לא סיפר גדולות, המעיט בהבלטת עצמו, ומה שסיפר - ברוח ההומור סיפר. אהב לשוחח על בעיות הלאום, המעמד, על הספרות שהתמצא בה. אפשר לומר, שהמלחמה והמסגרת המגויסת שינו רק מעט מזעיר ממהלך חייו של עמירם. המלחמה היתה בשבילו פרק אחד במסכת החיים ההתיישבותיים: "צריך להילחם ודי" הוא היה אומר: "גם כשאנו נלחמים, מצוים אנו להישאר אזרחים ברוחנו".

אך לא זכה להיות אזרח. לקרבות משמר העמק יצא כשהוא חולה. והוא לא הסכים בשום אופן להישאר בבסיס כשחבריו - מחלקתו יצאו לקרב. יצא, ניצח ולא זכה לקצור את פרי הניצחון.

רון.

מתוך הספר 'מצבות על דרך'. הספר נמצא, בתא הנופל בחדר ההנצחה שבבית הפלמ"ח.

מפרי עטו: עצמאות או השלמה

חובה עלינו להיזכר במצבנו לפני שנה, כשהחלטנו לא להתאחד עם הקבוצה מרמת יוחנן מתוך זה שאנו הורסים על ידי כך גרעין חזק המסוגל לצאת לעצמאות מבחינה משקית. אני זוכר את עצמנו לפני שנתיים, בהציעם לנו חברי הכשרת המקומיים בגינוסר - להתאחד. אז דחינו אותם מאותו נימוק. לכן מתנגד אני להצעה של איחוד עם קבוצה המסוגלת לצאת כגוף עצמאי.

כאן מתווכחים החברים על העניינים השונים. אך יש לי הרושם, שהחברים אינם מבינים בדיוק מה זו עצמאות ומה זו השלמה. אני יודע, מתוך מה שראיתי בנגב אצל המשקים הצעירים ושמעתי באסיפותיהם, כי יציאה לעצמאות לא כל כך קשה היא. אדרבה, נעים מאוד לצאת להתיישבות חדשה. אמנם, משק יכול להתפתח רק כשיש תנאים, ויש משקים שהצליחו להתפתח יפה בעוד שאחרים, שעלו באותו פרק זמן, לא הצליחו וגורמים רבים לדבר, ביניהם גם גורמים הקובעים מאוד ואנו מתעלמים מהם בחיינו היומיומיים. איננו צריכים כבר כעת להצביע. עוד עלינו לחשוב רבות. יש לקחת בחשבון, שכל קבוצה לאחר עלייתה - זקוקה להשלמה, מיד. שנה לאחר עלייתה, אם תידחה ההשלמה, מצבה יהיה כזה של קדמה ורביבים של היום. נראה לי שלאחר מערכה זו (מלחמת השחרור) לא יהיו גופים שיעלו. יהיו אולי גופים, אך רוחם תהיה שבורה והבעיות שלהם הרבה יותר קשות מאלו של גופים ותיקים. הזקוקים להשלמה. לכן יש כבר להשלים כל משק ותיק, ואף אני בעד ההשלמה.

מתוך הספר 'מצבות על דרך'. הספר נמצא, בתא הנופל בחדר ההנצחה שבבית הפלמ"ח.